KÁZÁNÍ **25.9.2022**

Mk 12,41-44

Sedl si naproti chrámové pokladnici a díval se, jak do ní lidé vhazují peníze. A mnozí bohatí dávali mnoho. Přišla také jedna chudá vdova a vhodila dvě drobné mince, dohromady čtyrák. Zavolal své učedníky a řekl jim: „Amen, pravím vám, tato chudá vdova dala víc než všichni ostatní, kteří dávali do pokladnice. Všichni totiž dali ze svého nadbytku, ona však ze svého nedostatku: dala, co měla, všechno, z čeho měla být živa."

Milí přátelé, sestry a bratři,

tak dneska do třetice a naposled kázání k našemu tématu. I dnes to bude v podstatě o něčem jiném než o penězích. I když se jich to týká. Jenže o čem to vlastně je a má být?

Když to první, co nás možná zarazí – že se Ježíš usadil v chrámovém nádvoří naproti pokladnici, a díval se, jak do ní lidé vhazují peníze. A viděl, že mnozí bohatí dávali mnoho. A pak tam přišla žena. Evidentně hodně chudá. Zřejmě vdova. A hodila do pokladnice doslova pár drobných. A to je celé. Kdyby Ježíš nezavolal své učedníky a neřekl jim, co jim k tomu řekl.

Ale: není to lehkovážné a neprozíravé, obětovat poslední své drobné? Byť na Boží věc? Copak na tom ta chudá vdova nebyla pak ještě hůř? Je tohle přístup, který bychom chtěli? Dokonce příklad? To je dost provokativní, nemyslíš, Pane?
Jenže čeho je vlastně podle Ježíše ten její dar měřítkem a příkladem? Jeho učedníkům, tedy i jeho církvi? Na co vlastně chce Ježíš své učedníky upozornit? Začněme u té nejzřejmější roviny.

Učí je všimnout si v chrámovém provozu té chudé vdovy. A jejího daru. Když viděl, že mnozí bohatí dávají mnoho, všimnul si té chudé vdovy, a zaujalo ho, že ve své bídné situaci přišla, aby dala na Boží věc. A vnímal, že těmi pár haléři dala vlastně vše, co měla pro své živobytí. *Otec sirotků a ochránce vdov je Hospodin v obydlí svém svatém.* Jenže Ježíš tady nevystupuje jako její ochránce. To my bychom se možná ozvali, že přece takový příspěvek po chudé vdově nikdo nemůže chtít. Ale Ježíš o ní řekl něco jiného.

Na jejím přístupu učí své učedníky nahlížet na dary Bohu jinýma očima. A poměřovat je a dárce jiným měřítkem, než je běžné. Ne podle toho kolik, kdo dává, ale z čeho kdo dává. Totiž z čeho si může dovolit dávat. Ježíš viděl, že mnozí dávali mnoho. To se jim nedalo upřít. Ale říká svým učedníkům, že dali ze svého nadbytku. Z toho, co mohou klidně postrádat a jejich život to nepoznamená ani neohrozí. Kdežto ta vdova dala ze svého nedostatku. Ze své chudoby ještě dala. A tak dala víc. Vlastně nejvíc, co měla.

Ale pro Ježíše tohle měřítko zřejmě nebyl jen jiný úhel pohledu. Vždyť se tu ozývá ono „první budou poslední a poslední první". A to je měřítko Božího království. Ježíš upozorňuje své žáky a následovníky, že se tu děje něco jako život v Boží přítomnosti, pod Boží péčí a vládou. A o to jde především. V tomto příběhu, ale i v tom našem.

Svoboda víry. Svoboda důvěry. To je to, co Ježíš u té chudé vdovy spatří. Proto volá své učedníky, aby je na tu svobodu důvěry upozornil. A k ní je povzbudil. ***„Všichni totiž dali ze svého nadbytku, ona však ze svého nedostatku: dala, co měla, všechno, z čeho měla být živa."*** Není snad tenhle postoj a počin nejlepší odpovědí na Ježíšovo horské kázání? …***Neboť, kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce… Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům…Nemějte starost o svůj život…Což není život víc, než pokrm a tělo víc než oděv?... Což vy nejste o mnoho cennější? Kdo z vás může o jedinou píď prodloužit svůj život, bude-li se znepokojovat?… Nemějte tedy starost… Váš Otec přece ví, že to všechno potřebujete. Hledejte především jeho království a spravedlnost a všechno ostatní vám bude přidáno.***

Ta vdova, pravda, nebyla marná posluchačka jeho řečí. A přitom se ani za jeho učednici nepovažovala. Přišla a dala to málo, co měla, ze svého nedostatku. Bez řečí a okázalosti. Na rozdíl od některých zbožných. Prostě s důvěrou v péči nebeského Otce. Může se zdát, že lehkovážně. Jenže ona to udělala svobodně. Nikdo si jí přitom nejspíš nevšímal. Ale Boží syn si jí všiml. A uviděl v ní svou sestru a souputnici. Na cestě svobodné důvěry. Která nebudí pozornost. A když, tak nejspíš připadá bláhová. Ale už žije – každý den nově – důvěrou v laskavou a věrnou péči Otce nebeského. A nestará se ustrašeně, co se mnou bude zítra. Prostě už žije v přítomnosti Boží lásky, pod její vládou. A proto dokáže i svým málem tak bohatě dát. Představme si: být aspoň někdy, aspoň jednou, ve víře takhle svobodní!

Ježíš naznačuje, že ta chudá vdova dala vlastně všechno, z čeho měla být živa. Doslova „celý svůj život". A to je to další, co s tím úzce souvisí. Ježíš vidí její oddanost. Oddanost Bohu. Oddanost, která se projevuje obětavostí a odevzdáním se. A to je mu blízké. To je přece jeho postoj a jeho cesta. Oddanost Bohu až do konce, až na kříž. Ale ne jako nějaká fanatická ctnost. Ne! Z důvěry, že Otec má můj život a mou budoucnost ve svých rukou. Že tahle úzká cesta přece jen vede k životu.

A my, bratři a sestry, díky Ježíši Kristu, už přece čerpáme sílu, svobodu a naději, z toho nového života, který přinesla tahle oddanost. To Ježíšovo vydání sebe! Abychom taky mohli být Pánu Bohu oddaní.

Když jde o tu oddanost. Vezměme si, čemu všemu bývá dnes člověk oddaný, že je ochoten do toho dát „první poslední". Nejen peněz, ale i času a energie. Třeba svým vizím, plánům, cílům. Nebo své práci či své firmě, svému podnikání. Nebo svým koníčkům. Ale taky různým ideologiím nebo sociálním sítím i závislostem. Otázka je, jestli to je ta správná oddanost. Z čeho čerpá. A k čemu vede. Jak je to vlastně se mnou? Jsem něčemu oddán? A jestli, je to ta oddanost vdovy, kterou Ježíš vyzvedá a chválí? Oddanost, která čerpá z důvěry v Boží péči a moudrost, a proto dokáže i to málo, co mám, dát a pustit ze svých rukou?

A tak to shrňme. Může se třeba zdát, že ta chudá vdova tím svým darem udělala sice něco krásného, mimořádného, ale zbytečného. Pokud jde o chrám, který byl zanedlouho stejně zbořen, až na jednu zeď – jak ostatně Ježíš sám vzápětí předpověděl. Pro ni to zřejmě smysl mělo. A taky pro Ježíše. Ale přece taky pro učedníky! Vždyť proto je k tomu Ježíš zavolal. A mělo to mít zřejmě smysl i pro církev i pro nás, když to i my dnes slyšíme.

Ta chudá vdova prostě milovala Boha. Z celého svého srdce a ze vší své síly. Právě tak, jak říká vyznání Izraele. A první z dvojpřikázání lásky. Proto přišla a dala Bohu a na jeho věc těch svých pár drobných. A Ježíš ji spatřil. A uviděl, že v těch pár korunách dala ze svého nedostatku daleko víc, než ostatní, co na to měli. Ze svobodné důvěry. Z oddanosti a lásky k Bohu. A zavolal k tomu své učedníky a svou církev. Vždyť to je i jejich cesta.

Sestry a bratři, nevolá snad Pán Ježíš do téhle svobody své učedníky i dnes? I nás? Do svobody víry a oddanosti Bohu, kterou nám on sám chce dávat? Není snad právě tohle to, o co v církvi a ve sboru jde a má jít? I když se mluví o penězích, o našich salárech a darech. Vždyť jestli jde o budoucnost církve a sboru, nejde v první řadě o peníze ani třeba o reformu seniorátů. Nejde snad o to, že naději mají křesťané a církev, podobní té chudé vdově? Že takové svědky a takovou církev tu Kristus chce mít?

Tichá chvíle

Modleme se

Pane Ježíši,
díky Tvé oddanosti Otci nebeskému, jsme dnes i my tady a nasloucháme evangeliu.
Díky Tvé oddanosti, ve které jsi vybojoval tu svobodu dát i to poslední, celý svůj život v důvěře. Z lásky. K Bohu a k nám.
Děkujeme, že sis všimnul takové svobodné důvěry, oddanosti a lásky k Bohu i u té chudé vdovy. Děkujeme za její příklad. Děkujeme, že nerozhoduje, kolik dáváme, ale z čeho a jak dáváme. Víš jak na

tom kdo jsme. Nejen hmotně a finančně, ale hlavně v srdci, v důvěře, lásce a oddanosti Bohu. Vedeš nás k upřímnosti. Ke svobodě víry a ke svobodě dávat.

Proto se nemůžeme, nechceme ani nemusíme před Tebou dělat lepší, než jsme.
Vidíš, a my to vyznáváme, že jsme před Tebou chudí. A dlužní.
Prosíme: ***Pane, smiluj se nad námi.***

Slova milosti:
Znáte přece štědrost našeho Pána Ježíše Krista: byl bohatý, ale pro vás se stal chudým, abyste vy jeho chudobou zbohatli. Amen.

P: 715 Modré nebe, slunce zář